

РЕШЕНИЕ

№ 807

гр. София, 14.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 27.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **10281** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на С. А. А. с [фирма], представляван от адв. М. К. срещу Решение № ПИ – 185 от 30.08.2013 г., с което е потвърдено Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 94-С-183 от 03.07.2013 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., офис С. област.

Жалбоподателят и процесуалният му представител адв. К. твърдят, че оспореното решение и потвърденото с него П. са незаконосъобразни, като издадени в нарушение на материалния закон и при съществени процесуални нарушения. Поддържа се, че неправилно е наложена обезпечителна мярка върху имуществото му за задължения, установени с ревизионен акт, издаден по отношение на друго лице – [фирма], т.е. при липса на изпълнително основание. На следващо място, се обосновава твърдението за липса на изложени мотиви относно нуждата от налагане на обезпечителна мярка. Посочва се, че описаният в П. РА не е връчен на жалбоподателя и същият не е запознат с обхвата на ревизията. Иска се отмяната на решението на директора на ТД на НАП С. заедно с П.. Претендират се направените по делото разноси.

Ответната страна – директорът на ТД на НАП С., представлявана от юрк. К. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Административен съд София град, I отделение, IV състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено

следното от фактическа страна :

В ТД на НАП С. срещу С. А. А. с [фирма] е образувано производство за принудително събиране на публични държавни вземания, установени с Ревизионен акт №[ЕИК] от 11.04.2013 г. и декларации обр. 6 за периода от м.08.2009 г. до м. 05.2013 г.

По делото са приложени покани за доброволно изпълнение, изпращани на длъжника С. А. А., както следва: 1. Покана с изх. № 04-070403 от 04.07.2013 г. относно ДОО по декларация от 14.06.2013 г. главница в размер на 81,50 лева и лихва в размер на 0,20 лева, ЗО по декларация от 14.06.2013 г. главница 40,00 лева и лихва в размер на 0,10 лева; УПФ по декларация от 14.06.2013 г. главница 25,00 лева и лихва 0,06 лева; 2. Покана изх. № 23-27-226 от 03.07.2012 г. относно ЗДДФЛ по декларация от 27.04.2012 г. главница в размер на 424,00 лева и лихва в размер на 7,41 лева; 3. Покана изх. № 23-27-4 от 17.06.2013 г. относно задължения по ЗДДС по РА №[ЕИК] от 15.03.2013 г. главница в размер на 124480,02 лева и лихви в размер на 56018,20 лева; 4. Покана изх. № 23-26-969 от 12.06.2013 г. относно подробно описани задължения за УПФ, ЗО, ДОО, ЗДДФЛ по декларации, главница в общ размер на 26244,95 лева и лихви в размер на 8807,28 лева; 5. Покана изх. № 23-15-1161-1 от 11.04.2013 г. относно ДОО по декларация от 20.03.2013 г. главница в размер на 81,50 лева и лихви в размер на 0,39 лева, ЗО по декларация от 20.03.2013 г. главница в размер на 40,00 лева и лихви в размер на 0,19 лева и УПФ по декларация от 20.03.2013 г. главница в размер на 25,00 лева и лихви в размер на 0,12 лева; 6. Покана изх. № 23-15-1161 от 27.03.2013 г. относно задължения за ДОО, ЗО, УПФ по декларации в общ размер на 293,00 лева и лихви в размер на 3,70 лева; 7. Покана изх. № 23-27-226-1 от 05.07.2012 г. относно задължения за УПФ, ЗО, ДОО по декларация в общ размер на 7054,40 лева главница и 1331,77 лева лихви; 7. Покана изх. № 1-239 от 10.11.2009 г. относно задължение по декларация от 28.04.2009 г. главница в размер на 247,83 лева и лихва в размер на 19,61 лева.

С П. изх. № 94-С-183 от 03.07.2013 г. е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, суми, предоставени за доверително управление, находящи се във всички лицензирани търговски банки.

Като основание за налагане на заповора е посочен РА №23120715 от 11.04.2013 г. и декларации обр. 6 за периода от м.08.2009 г. до м.05.2013 г. В констативната част на П. е посочено, че ще се затрудни събирането на установено и изискуемо публично задължение в размер на 226 468,75 лева, включително лихва 67 677,56 лева, главница 158 791,19 лева, а в диспозитива липсва посочване на точния размер на заповорирано имущество.

П. е връчено на длъжника на 31.07.2013 г. и същото е обжалвано пред решаващия орган, като с решение № ПИ – 185 от 30.08.2013 г. на директора на ТД на НАП С. жалбата на С. А. А. с [фирма] е отхвърлена като неоснователна.

Установява се, че на 02.04.2013 г. е вписано прехвърляне на търговското предприятие от [фирма] на [фирма].

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I отделение, IV състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № ПИ-185 от 30.08.2013 г. е връчено на лицето на 06.09.2013 г. Жалбата до съда е подадена чрез решаващия орган с вх. №94-С-1183 от 16.09.2013 г. с дата на пощенското клеймо 12.09.2013. Следователно,

жалбата е подадена в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Предмет на оспорване в настоящото производство е Решение № ПИ – 185 от 30.08.2013 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 94-С-183 от 03.07.2013 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., офис С. област.

Цитираната разпоредба на чл. 197, ал. 1 от ДОПК предвижда, че постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да се обжалва в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната дирекция на НАП по местонахождение на публичния изпълнител, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121 - в 7-дневен срок от получаването на жалбата. Разпоредбата на чл. 197, ал. 2 от ДОПК предвижда, че решението на органа по ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по местонахождението на териториалната дирекция, чийто директор го е издал. От друга страна, нормата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК определя условията, при които съдът отменя наложената обезпечителна мярка.

Въз основа на граматическото и систематичното тълкуване на горепосочените разпоредби се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са постановлението за налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С.. Следователно, съдът извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

В настоящия случай от приложените писмени доказателства се установява, че обжалваното решение № ПИ – 185 от 30.08.2013 г. е издадено от орган, който разполага с материална компетентност – директора на ТД на НАП С..

Съобразно разпоредбите на чл. 197, ал. 1 - 3 от ДОПК, в настоящото производство съдът извършва преценка и на законосъобразността на самото налагане на обезпечителните мерки. Обжалваното П. е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167, ал. 1 от ДОПК. Същото е издадено в предвидената в чл. 196, ал.1 писмена форма.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение и потвърденото с него П. са издадени в нарушение на материалния закон по следните съображения:

Законодателят поставя отмяната на наложената обезпечителна мярка в зависимост от наличието на предвидените в чл. 197, ал. 3 от ДОПК условия - представяне от длъжника на обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание, или не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от ДОПК. От своя страна, разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК поставя като изисквания за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка представлява едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане и като такава тя трябва да отговаря на обезпечителната нужда. Тези характеристики на

обезпечителните мерки са намерили нормативен израз в нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, която поставя изискването обезпечението да съответства на вземанията на държавата и общините. Това означава определяне на обезпечителна мярка, която държи сметка както за обезпечителната нужда на публичния вискател, така и за интересите на длъжника без прекомерното му обременяване. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност, заложен в разпоредбата на чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство по силата на § 2 от ДР на ДОПК.

Съобразно легалното определение на принципа на съразмерност съдържанието му се свежда до упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на чл. 6, ал. 5 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, несъразмерими с преследваната цел.

На първо място, в П. липсват мотиви, обосноваващи нуждата от налагането на предвидената обезпечителна мярка. В констативната част на П. само е отразено, че публичният изпълнител е взел предвид затруднението в събирането на установеното и изискуемо публично вземане по РА №[ЕИК] от 11.04.2013 г. и ДД обр. 6 за период от м.08.2009 г. – м.05.2013 г., без да се съдържат конкретни съображения за налагане на обезпечение върху имуществото на длъжника и съответно, за налагането на съответната обезпечителна мярка. Липсва приложено мотивирано становище от публичния изпълнител, съдържащо съображения за обосноваване нуждата от обезпечаване, респ. мотивирано искане на органа по приходите, издал посочения ревизионен акт /според изискването на чл.195, ал. 3 от ДОПК/.

На второ място, съдът констатира, че спрямо жалбоподателя няма издаден РА №[ЕИК] от 11.04.2013 г., а спрямо прехвърлителя на търговското предприятие [фирма] е издаден РА №[ЕИК] от 15.03.2013 г. с обхват на ревизията по ЗДДС за периода от 01.01.2008 г. – 31.08.2012 г. Както в П., така и в решението на директора на ТД на НАП С. е посочен РА №[ЕИК] от 11.04.2013 г., а такъв акт няма издаден. Така констатираното несъответствие не може да бъде отстранено от съда и накърнява правото на защита на длъжника, тъй като в П. и в решението липсва подробно описание на издадения РА, който служи като изпълнително основание за издаване на П..

На трето място, в П. липсва конкретизация на изпълнителните основания, въз основа на които е наложена обезпечителна мярка върху имущество на жалбоподателя. Не е посочен размерът на задълженията според РА и отделно размерът на задълженията по декларации обр.6 за конкретния период, което съставлява нарушение на изискванията за форма на П. по чл.196, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Публичният изпълнител е бил длъжен да посочи размера на задълженията, установени с РА /главница и лихви/ и отделно, задълженията по ДД обр. 6 отделно за всеки конкретен период – главница и лихви. Общото посочване на определена сума – главница и лихви не означава, че публичният изпълнител е спазил императивното изискване за конкретизация на размера на

публичното задължение и дължимите лихви.

На четвърто място, в разпоредителната част на П. липсва посочване на точната сума, върху която е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори и съдържанието на касетите и върху сумите, предоставени за доверително управление, находящи се в описаните 30 бр. търговски банки. В П. не е отразено, че запорът върху банковите сметки на длъжника се налага до дължимия размер, а е посочено, че се налага върху всички налични и постъпващи суми по банковите сметки на длъжника в посочените търговски банки. Налагането на запор върху банковите сметки на длъжника задължително предпоставя индивидуализиране на максималния размер на запорираното имущество, тъй като непосочването му ще доведе до сериозно възпрепятстване на дейността на длъжника и до несъответствие с обезпечителната нужда.

С налагането на запор върху всички банкови сметки на длъжника, без административният орган да посочи дължимия размер на запорираното имущество, се накърнява съществено правната сфера на длъжника и наложената обезпечителна мярка не съответства на принципа на съразмерност, прогласен в чл. 6 от АПК. В тази връзка основателно е твърдението на жалбоподателя, че П. и потвърждащото го решение на директора на ТД на НАП С. са немотивирани както относно необходимостта от налагане на обезпечение, така и относно налагането на конкретната обезпечителна мярка. Допълнителни мотиви не са развити и в друг документ, представляващ приложение към П..

Съобразно изложеното съдът намира, че жалбата на С. А. А. с [фирма] е основателна и Решение № ПИ – 185 от 30.08.2013 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него Постановление изх. № 94-С-183 от 03.07.2013 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., офис С. област следва да се отменят като издадени в нарушение на материалния закон.

С оглед изхода на спора съдът намира за основателно искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски. По делото следва да се присъди сумата в размер на 50 /петдесет/ лева, представляваща внесена държавна такса. На оспорващия не се дължи адвокатско възнаграждение, тъй като липсват доказателства за заплатено такова. В договора за правна защита и съдействие № 426995 от 10.07.2013 г., приложен на л. 11 от делото е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 4000 лева, но не е посочен начин и срок на плащане. В договор за правна защита и съдействие, приложен на л. 128 от делото не е посочено уговорено адвокатско възнаграждение. След като няма доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение, то на жалбоподателя не се дължи присъждане за него.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК и 172, ал.2, предл. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на С. А. А. с [фирма] Решение № ПИ – 185 от 30.08.2013 г. на директора на ТД на НАП С. и Постановление изх. № 94-С-183 от 03.07.2013 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., офис С..

ОСЪЖДА Териториална дирекция на Националната агенция по приходите [населено място] да заплати на С. А. А. с [фирма] направените по делото разноски в размер на 50 /петдесет/ лева.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: